

Zlatem by mě měli vyvažovat pánici. Za to, jakej já sem žiškovej hošik a zvládám šécko. Zvládnul sem tehdá ten nájezd TupoFlekůch a zvládám i to jejich hárání. A že to teda je šichta, to se zasejc i poctivě přiznám. Je to vlastně jediná doba, kdy sem "cítýrovanej" . Páč jako v tydle momenty poslechnout na první dobrou nejde. To máte:

...uši ucpaný hormonama

...nos ucpanej vůněma

...voči viděj jen to jedno jediný...

Si to zkuste sami a já vám říkám, že to natuty nedáte. Ale musí se jim nechat, že jsou zasejc férový a mají pochopení. A taky se mi staraj vo dostatečně jiný vyžití. Aby mozkovna i tělo měly možnost se zregenerovat. A tak furt luštím nějaký hlavolamy a lítám venku. A pak sem rád, když se můžu svalit a spát. Tentokrát to bylo teda ešče navíc vo to horší, že krom TupoFlekůch toho vonělo v okolí víc. Začala s tím Šmudlajs, pak se k ní připojily TupoFleky a štafetu převzala Eny Doktorová (vona má za pánička našeho pana veterináře, takže to je jasný, že je z ní Doktorová). Takže to bylo teda jako fakt nášup tentokrát. Ale! Jak říká pánčička moje - sem moudrej pán, takže sem to dal de facto s tlapkou v noze. Promiňte v nose.

Zlatem by mě měli vyvažovat pánici taky za to, že (neskromně se musim pochlubit, ale zasloužim si to, páč to byla dřina) sem to byl zrovinka a enem JÁ, kdo naučil to pometlo flekatý si hrát. Bože to bylo zoufalý, když k nám přišla. Dyk doteď se jí půlka sídláku klidí z cesty, jen zahlídne jeden její flekatej chlup. Já vůbec nevím, jak ji vychovávali, ale bylo to něco příšernýho. Kolikrát já jí musel dát přes držku, aby se vzpamatovala a uvědomila si, že do mě nebude nalítávat jak do zdi, že mě nebude válcovat a utrhotat mi končetiny. Ječela dycky jak prokopnutá, jak kdybych nevím co, a přitom to bylo čistě výchovně. No ale zanechalo to nějakej výsledek? Nikolivěk a ve vteřině to jela znova a zas do plnejch. Je teda pravda, že pánčička mi byla zdatným pomocníkem, páč do ní kolikrát taky vlítla jak do hodin, neb měla strach, že mě fakt už poláme, páč to jelito pitomý nemá brzdu. A enem díky mojí výchově se tetkon drží dost na uzdě a dá se to. Jen se nesmí moc rozpumpřdikovat. Ale dneska už stačí málo a dá zpátečku.

Ted' už mě to s ní i baví. Páč pak tryskám jako tryskáč, řežu zatačky a .... vona mě nedokáže chytit. Vůbec. Musí budto podvádět a zkracovat si a nebo de na číhanou. To nejčastějš. Lehne si a číhá. Já řežu a čekám, ešivá vyrazí. Když jo, přidám ešče plyn a to jí zničí, hroudu flekatou. A pak se serveme. Nebo nevyrazí a já zastavim. Po pár kolečkách až když si všimnu, že teda nevyrazila jako vůbec. Pak taky číhám. Čumíme na sebe a čekáme, kdo to vydrží dýl.

A zlatem by mě měla vyvažovat pánčička za to, že mě může používat jako názornýho příklada. Kolikrát já už sloužil jako ten - jako expemlář, nebo exemplární příklad? No něco takovýho. Páč když chce Tupofleky něco naučit, tak kolikrát už to nejdřív předváděla na mě. Posadí jí vždycky vedle nás a my jdeme do akce. Takhle ji třeba učila hru "Kde je dobrůtka?" Máme krabičky takový a do jedný z nich přijde dobrůtka. A já pak musim uhodnout v který krabičce to je. A Tupofleky čučej. A kouří se jim z hlavy. A z tý hlavy se jim pak kouří ešče víc. To dyž de pak taky do akce. Jako jak by se jim to názorně předvádělo, kdyby mě neměla k dispozici, to jako nevim teda.

A ty jo kolik zlata by musela na tu váhu naházet za to, co já už se nahledal věcí, který Tupofleky poztrácely. To je až neskutečný. Jen díky mně jsou ztráty na životech minimální.

A za mojí trpělivost vůbec? No tak to by mě měli vyvažovat rovnou platinou, na to totiž zlato nestačí ani. Bože bože, já sem vlastně taková zrzavá svatá Anežka za živa, páč kdyby někdo shromážil šécku tu trpělivost, kterou já krzevá Tupofleky musím mít, to by na uskladnění celej vesmír nestačil. Vona jak je pohrkaná taková jo, tak třeba když se jde ven, tak to s ní tříská úplně vo zdi, ty emoce. A tak my s paničkou se kolikrát vám načekáme, než jí doputujue z hlavy do paty a zpátky to, že když si nesedne, tak se ty dveře nevotevřou a nevotevřou. Hele já sem takovej trpělivej vod přírody, ale pro pánčičku je to nářez teda. To na sebe dycky koukáme, myslíme si svoje a je nám to jasný. Navzájem si dycky přečtem ve vočích, že "Ten pes je prostě magor!" a povzdychnem si spolu, páč taky co vono nám zbejvá jinýho už, že jo.

A ešivá by ešče za něco měli pěkně zvážit to zlato, tak třebas taky za to, že jí nechám všechny svoje hračky. Sem takovej hodnej, že je radči pánčička schovává, aby mi nějaký taky zbyly. A hlavně jí nedovoluje, aby si nechávala něco, co je výhradně moje. Jako je třeba pan Zajíc. Naučila už teda taky Tupofleky to, že maj aspoň nějaký slabý ponětí vo tom, co

znamená věta "NENÍ TVOJE!!" Že teda by se jako měla mírnit. Tak někdy to i vyjde, ale občas jí to přemůže. Tupfleky, pochopitelně, ne pánčičku. Tu už přemohla dávno beznaděj □

Ale jako je mi jasný, že pánčička si je vědoma. A je si vědom i páník, vo tom žádná. V čem třeba mám teda naprosto bezvýhradný zvýhodnění, tak to sou kelímky!! Kelímky, jejich pucování a následnej úklid. Vždycky jsem první na řadě, kdo kelímek dostane. A slíznu smetanu. Doslova. Páč většinou jsou to kelímky od kysaný smetany. Případně vod jogurta. A tudle sem si užil mega. Páč to bylo vod šlehačky. Dooobráá, dobráá byla. Páníci jsou teda ty spravedlivý, takže pak dostane trochu i Tupofleky, ale to já už mám v sobě to nejlepčí. A závěr je zase můj, páč to pak přijde ešče ten úklid a mě to hrozně ba. Sem důležitěj při tom. Udělám dvě tři kolečka, abych jako do všech stran vokázal, co nesu a jak to nesu, a hlavně KAM to nesu. Páč pánčička ta už stojí v pozoru, připravená s taškou na umělou hmotu a já tam důležitě nakrácím a slavnostně tam ten kelímek uložim. ULOŽIM, ne hodim, víte? A Tupo tupoflekatý čučí jako ten puk. Ale asi už něco vodčučela. Páč pak pánčička ten kelímek vyndá a dá taky prostor pro ní. Jenže helejte, vona nemá vůbec styl, noblesu nic. Páč drapne kelímek, nedřív ho rozdupe a rozsápe a pak ten trhanec po tříhodinový navigaci teda taky vyhodí. No to mi řekněte, kdo to kdy viděl. Naprosto bez úrovně.

To stejný zavírání dvířek od linky. Já jdu a něžně žďuchnu čumesem do dvířek a ty se zaklapnou. Dyž se pánčička vo něco podobnýho pokouší s tím ychtilem flekatým, docílí leda toho, že ten magor se rozpřáhne, řízne do toho tlapou, čím způsobí rozrytí dvířek na dřěň, ránu, jak když spadnul meteorit a tím dojde k vysypání veškerýho nádobí uvnitř skříňky na jednu hromadu. Co má tohle za účel, proboha, taková demolice?? Ale to je marný se ptát, páč s ní? S ní je marný naprosto šécko.

Ešivá ta jednou dostane rozum, tak já se fakt naučim říkat Rum, stejně jako to říkal můj

předchůdce.

